

ZPRAVODAJ

FARNOSTÍ KUTNÁ HORA, BYKÁŇ A TŘEBONÍN

8/2026

Zaradoval jsem se, když mi řekli:
„Do domu Hospodinova půjdeme!“
(Žalm 122, 1)

Z obsahu

- 3 Aktuality a zažili jsme
- 8 Duchovní okénko
- 9 Seriál ze Sakristie a CMŠ
- 10 Chrám svatě Barbory
- 14 Farní knihovna
- 15 Církevní gymnázium
- 17 Společenství mužů
- 20 Mládež v Itálii
- 21 Synoda

Tiráž

ZPRAVODAJ 8/2026

farností Kutná Hora, Bykán a Třebonín

Vydáno: 18. 10. 2026

Slouží pro vnitřní potřebu farností
Kutná Hora, Bykán a Třebonín.

Doporučený příspěvek na výtisk: 20 Kč

Vydává:

Římskokatolická farnost
- arciděkanství Kutná Hora
Jakubská 1, 284 01 Kutná Hora
www.khfarnost.cz

Redakce:

Viktor Darebný, tel.: 739 495 249
e-mail: viktor.darebny@khfarnost.cz

Foto na titulní straně: Jan Šmok

Uzávěrka příštích dvou čísel: 6. 10., 3. 11.

Redakce si vyhrazuje právo
došlé příspěvky krátit.

Kontakt na kněze

Pokud máte zájem o duchovní rozhovor či setkání s knězem, chcete navázat kontakt s naším společenstvím nebo se jen zeptat na cokoli ohledně křesťanství, neváhejte se obrátit na duchovního pastýře farnosti:

P. Vladislav Brokeš, arciděkan
tel.: 731 402 221
e-mail: vladislav.brokes@khfarnost.cz

Drazí farníci, milé sestry a bratři,

školní a pastorační rok se rozběhl a začala pravidelná setkání na různých úrovních. Vedle výuky náboženství jsou to setkání mužů nad Písmem, další společenství a dva cykly promítání seriálu The Chosen, které vytvářejí prostor k osobnímu setkání i ke společnému zamyšlení nad biblickými příběhy. Pokud jste nestihli první setkání, určitě se můžete připojit, přijít mezi nás a na promítání třeba někoho pozvat. Někteří na první setkání dorazili proto, že je někdo pozval nebo že se o něm dočetli v Kutnohorských listech.

Třeba i vy můžete někomu zprostředkovat setkání s biblickými příběhy a se společenstvím farnosti.

Podzim je ve znamení poutních a posvácných slavností a letos jsme mohli mimořádně oslavit svatého Václava, jak v kapli ve Vlašském dvoře za přítomnosti předsedy Senátu a pana starosty, tak potom v chrámu svatě Barbory se slavnostním přenesením Palladia země české. O týden později jsme byli na pouti v mé rodné farnosti, abychom si připomněli jubilejní rok svatého Františka a společně zakončili Dobu stvoření. Děkuji za čas prožitý při těchto událostech i za společnou modlitbu za náš národ a za naši planetu Zemi.

Společně s vámi jsem mohl oslavit 25 let kněžství a poděkovat Pánu Bohu za tento nezasloužený dar. Při mši svaté ve středu 16. září, v den výročí mé první mše svaté, jste mě obdarovali krásným bílým ornátem a na faře jsme si mohli dát skleničku vína a osobně se pozdravit. Podruhé jsme výročí oslavili při děkovné mši svaté v Chocni. Děkuji všem za účast i za osobní přání. Pro každého kněze je farnost duchovní rodinou, a proto jsem rád, že jsem mohl toto výročí oslavit právě s vámi v Kutné Hoře. Děkuji za vaše projevy blízkosti a přátelství.

V pondělí 12. října jsme vás, milí farníci, i další obyvatele našeho města pozvali na promítání záznamu koncertu KCD, který se konal letos v červenci v chrámu svatě Barbory. Chtěli jsme tak společně znovu prožít výjimečnou událost, kterou jsme jako farnost zorganizovali a která měla velký dosah. Na třech projekcích v místním kině se nakonec sešlo na 800 návštěvníků a společně jsme mohli rozjímat nad krásnou hudbou, architekturou i duchovním poselstvím, které k nám přichází skrze naši patronku svatou Barboru. Děkuji všem, kdo jste nás svou účastí i modlitbou podpořili.

Před námi je svatomartinský průvod, který každoročně přiláká mnoho rodin z našeho města. Děkuji všem, kdo ho připravují, a srdečně zvu ke společnému putování od kostela svatého Jakuba do chrámu svatě Barbory. Nezapomeňte pozvat i své kamarády a přátele.

Srdečně zvu 1. listopadu na slavnost Všech svatých do hřbitovního kostela a následující den do chrámu svatě Barbory ke Vzpomínce na všechny věrné zemřelé. V těchto dnech tradičně myslíme na naše nebeské ochránce i na ty, kteří nás opustili. Přijetím svátosti smíření, slavením eucharistie a modlitbou můžeme našim zemřelým darovat duchovní dar a zároveň se sami připravit na okamžik, kdy jednou přejdeme do ráje.

v modlitbě s vámi, otec Vladislav ●

Za svatým Františkem do Chocně

První říjnovou neděli jsme se s některými farníky vydali na farní pouť do Chocně. Místo nebylo vybráno náhodou. Chocně je rodnou farností otce Vladislava, který v letošním roce slaví 25 let kněžství. Společná cesta se tak stala také příležitostí poděkovat za jeho kněžskou službu.

Naším cílem byl kostel sv. Františka z Assisi, kde jsme společně slavili mši svatou. Do Chocně jsme navíc připutovali právě na svátek svatého Františka a v Jubilejním roce to-

hoto světce. Mohli jsme tak získat i plnomocné odpustky. Po mši svaté jsme navštívili kapli sv. Kláry na faře a nechyběl ani čas na společné posezení, kávu a rozhovory.

Farní pouť není jen cestou na nějaké místo. Je především příležitostí vyjít společně z každodenního rytmu, setkat se trochu jinak než při nedělní bohoslužbě a připomenout si, že farnost tvoří společenství lidí, kteří putují společně.

Jaroslav Bouška ●

Paladium země české při svatováclavské mši

Letošní svátek svatého Václava přinesl do chrámu sv. Barbory jeden neobvyklý okamžik. Při svatováclavské mši byla poprvé přinesena do presbytáře kutnohorská kopie Palladia země české, která je s naším chrámem spojena už více než tři sta let.

Stříbrný reliéf z roku 1708 vznikl pro kutnohorské bratrstvo sv. Václava a své místo měl v ochozové kapli zasvěcené tomuto světci. Dnes patří ke vzácným předmětům uchovávaným v depozitáři farnosti.

V posledních letech se Palladium pravidelně vrací na několik dní právě do kaple sv. Václava, kde je při příležitosti Svatováclavských slavností vystaveno veřejnosti. Letos jsme však chtěli jeho spojení se svátkem českého patrona ještě více připomenout. Před začátkem svatováclavské mše proto bylo Palladium z kaple slavnostně přeneseno do presbytáře a umístěno v blízkosti oltáře.

Předmět, který před více než třemi staletími vznikl jako výraz úcty Kutnohořanů ke svatému Václavu, se tak poprvé stal také součástí slavení jeho svátku. Připomněl nám, že poklady našich kostelů nemusí být jen svědectvím minulosti, ale mohou i dnes promlouvat a připomínat víru těch, kteří tato místa utvářeli před námi.

Jaroslav Bouška ●

4 Památka na naše zemřelé

V naší farnosti je zvykem při mši svaté 1. listopadu zahrnout do přímělu také jména našich zemřelých.

Pokud byste chtěli, aby při mši zaznělo jméno někoho z vašich blízkých zemřelých, můžete je zapsat v sakristii kostela sv. Jakuba nebo poslat e-mailem na jaro-slav.bouska@khfarnost.cz.

Prosíme o nahlášení jmen nejpozději do 30. října. Před začátkem mše svaté již nebude možné další jména dopisovat.

Společně je svěříme Bohu v modlitbě.

Jaroslav Bouška ●

Příležitost ke svátosti smíření před Dušičkami

Před blížící se vzpomínkou na všechny věrné zemřelé bude rozšířena příležitost k přijetí svátosti smíření. Využijme tento čas také k duchovní přípravě na dny, kdy zvláštním způsobem pamatujeme na naše zemřelé a modlíme se za ně.

Neděle 25. října | 17.00–18.00

Kostel Matky Boží Na Náměti — P. Michal Šramko
Arciděkanství — P. Vladislav Brokeš

Středa 28. října | 17.00–18.00

Kostel sv. Jakuba — P. Vladislav Brokeš a P. Michal Šramko

Pátek 30. října | 17.00–18.00

Kostel sv. Jakuba — P. Vladislav Brokeš a P. Michal Šramko

redakce ●

Svatováclavská mše ve Vlašském dvoře

Na slavnost svatého Václava jsme se také letos sešli k bohoslužbě v historických prostorách Vlašského dvora. Mše svatá zde připomněla nejen patrona české země, ale také 120 let od první svatováclavské bohoslužby slavené na tomto místě.

Letošní slavnosti se zúčastnil také předseda Senátu Parlamentu České republiky Miloš Vystrčil, který v tento den navštívil Kutnou Horu.

Slavení mše svaté právě ve Vlašském dvoře má své

zvláštní kouzlo. Místo spojené po staletí s českými panovníky, správou země i dějinami Kutné Hory se na chvíli znovu stává prostorem modlitby. Připomínka svatého Václava zde zároveň dostává velmi konkrétní rozměr — obrací naši pozornost k odpovědnosti za zemi, ve které žijeme, i za společnost, kterou společně vytváříme.

Děkujeme všem, kteří se na přípravě slavnosti podíleli, i všem, kdo přišli společně oslavit svátek patrona české země.

Jaroslav Bouška ●

The Chosen club

Čtvrtky se v naší farnosti nesou ve znamení setkání u seriálu The Chosen. První říjnový den jsme s trochou napětí očekávali, kdo se přihlásí na promítání prvního dílu seriálu a využije tak pozvání, které jsme adresovali prostřednictvím ohlášek, Zpravodaje, sociálních sítí a dokonce Kutnohorských listů.

K našemu překvapení na promítání opravdu přišla jedna zájemkyně díky informaci v městském zpravodaji. Po úvodním občerstvení jsme krátce připomněli význam seriálu i skvělé zpracování biblických příběhů a v počtu dvaceti účastníků jsme zhlédli první díl. Děkuji všem, kdo jste oslovili své blízké a na sledování seriálu ve farnosti upozornili.

Věříme, že se sledováním tohoto vydařeného seriálu posuneme o kousek dál v předávání biblických událostí a vytvoříme tak společenství, které bude otevřené vanutí Ducha svatého. Jestli někdo nestihl první díl, tak nemusí zoufat. Může přijít na další díl první série 12. listopadu. Zároveň také proběhlo setkání druhé série 15. října a pokračování bude 19. listopadu.

otec Vladislav ●

Také letos se ulicemi Kutné Hory vydá svatomartinský průvod. Ve středu 11. listopadu v 17 hodin se sejdem u kostela sv. Jakuba, odkud se společně se svatým Martinem na koni a s rozsvícenými lampiony vydáme ulicemi města k chrámu sv. Barbory.

U chrámu bude připravena krátká scénka ze života svatého Martina, která připomene známý příběh o jeho setkání s žebrákem a rozdělení pláště.

Poté bude možné vstoupit do chrámu sv. Barbory, kde bude vystaven obraz svatého Martina. Každý zde bude moci zapálit svíčku — jako malé světlo a připomínku toho, že stejně jako Martin můžeme přinášet světlo do života lidí

Svatý Martin není jen známým jezdcem na koni, ale především světcem, jehož život je spojen s milosrdenstvím, štedrostí a všímavostí k potřebným. Právě jeho gesto rozdělení pláště zůstává i po staletích jednoduchou výzvou: všimnout si člověka vedle nás a dokázat se rozdělit.

Svatomartinský průvod je určen především rodinám s dětmi, zváni jsou ale všichni. Vezměte si lampion a přijďte 11. listopadu v 17 hodin ke sv. Jakubu.

Jaroslav Bouška ●

Nová posila farního týmu

Do našeho týmu jsme přijali nového zaměstnance, Ing. Aleše Kašpara, který se bude věnovat personalistice a dalším souvisejícím oblastem. Doposud se této pracovní náplni částečně věnovali tři lidé a tímto krokem by mělo dojít k optimalizaci této oblasti. V následujících třech odpočívadích se můžete dozvědět více podrobností o jeho dosavadní životní dráze.

Mohl bys nám krátce přiblížit svou dosavadní profesní dráhu?

Koncem roku 1990 jsem absolvoval na katedře ekonomiky a řízení (tehdy se nemohlo říkat management) strojní fakulty ČVUT. K pravé strojařině jsem se ale nikdy nedostal, ačkoli technika a technologie, včetně těch "nových" mě stále provází a baví. V té době a nejméně další dekádu v nás rezonovala listopadová atmosféra, plný Václavák, Letná... A tak jednoho vánočního večera (26. 12. 1990) mě ke spolupráci přesvědčil Josef Lux. Centrále KDU-ČSL jsem zůstal věrný celých 18 let. Pak jsem si šel vyzkoušet

komunální politiku na českokobrodskou radnici. Přesněji řečeno veřejnou správu, 13 let jsem tam pracoval jako tajemník úřadu. V roce 2022 mě požádal Marian Jurečka, zda bych neposílil tým kolem paní ministryně Hubáčkové. Po dvou letech na MŽP jsem na centrále Agentury ochrany přírody a krajiny pomáhal mezi informatiky na svět Informační koncepci tohoto centrálního úřadu. Osobní důvody mě potom přivedly o něco blíž domovu i rodnému kraji. V Lysé nad Labem jsem vedl odbor investic. Práce s lidmi, marketing, ekonomika ale i výpočetní technika mě tak provázely už od počátku profesní dráhy. Organizační dovednosti, hledání nových cest i příležitostí a tvořivý přístup mi přitom byly vždycky vlastní a věřím, že tak dokážu být užitečný i novému týmu.

Co Tě baví, když zrovna nepracuješ?

Hudba, sborový zpěv i divadlo (zde se nejspíš odráží i genetika, o čemž svědčí také moje příjmení;-) mě provázejí od školních let. Stejně jako cyklistika, turistika, lyžování a plavání. Možná trochu zvláštní koníček je pedagogika. Původně jsem totiž chtěl učit. Což mi naštěstí rozmluvila po prvním ročníku vysokomýtského gymnázia paní profesorka geologie. Jako průvodce školy v přírodě, horský vůdce nebo pomocný lyžařský instruktor či lektor však vždycky nesmírně pookřeju a dobiju baterky.

Co Tě láká na práci právě v naší farnosti?

Těším se na práci v týmu báječných, šikovných, tvůrčích lidiček a ve farnosti, která je otevřená nejen duchovnímu životu, ale dokáže duchovní rozměr vnášet do každodenních aktivit jednoho z nejhezčích míst v naší krásné zemičce. Navíc by se dalo říci, že se mi mohou mé koníčky a zájmy, vedle profesní zkušenosti, stát mým novým povoláním.

redakce ●

Foto: archiv farnosti

Klášterní zahrady svaté Voršily mají za sebou druhou koncertní sezónu festivalu Hudba na vinicích. Zatímco v loňském roce se zde uskutečnily čtyři koncerty, letos jich bylo již devět. Během léta tak historický areál ožil hudbou a přivítal více než deset tisíc návštěvníků.

Na pódiu se postupně představili Queenie, David Koller, Adam Ďurica, Olympic, Čechomor, Wohnout, Tros Discotequos, Tata Bojs a Mig 21. Počasí koncertům téměř po celou sezónu přálo a pouze jedno vystoupení muselo být přesunuto na náhradní termín. Devět koncertů během jediného léta představovalo pro zahrady i celý klášterní areál značnou zatěžkávací zkoušku, kterou se podařilo velmi dobře zvládnout.

Opět se potvrdilo, že klášterní zahrady nabízejí pro pořádání kulturních akcí mimořádně krásné prostředí. Historické kulisy dodávají koncertům nezaměnitelnou atmosféru a hudba naopak přivádí do zahrad život i návštěvníky, kteří by do klášterního areálu možná jinak nezavítali. O velkém zájmu svědčí také návštěvnost. Na letošních devět koncertů se prodalo celkem 9 650 vstupenek a společně s pozvanými hosty navštívilo zahrady více než 10 000 lidí. Velké poděkování patří Vinným sklepům Kutná Hora, které festival Hudba na vinicích pořádají.

Zorganizovat devět koncertů během jediné sezóny není jednoduchý úkol a pořadatelé jej zvládli na výbornou. Pro farnost představuje tato spolupráce nejen smysluplné využití klášterních zahrad, ale také finanční přínos.

Příjemným zpestřením letošní sezóny bylo také propojení hudebního zážitku s poznáváním kutnohorských památek. Součástí VIP vstupenek byla komentovaná prohlídka chrámu svaté Barbory, která se podle ohlasů účastníků setkala s velmi pozitivním přijetím. Právě taková spolupráce ukazuje, jak se mohou jednotlivé kutnohorské subjekty vzájemně doplňovat a společně nabídnout návštěvníkům ještě hodnotnější zážitek.

A co nás čeká v příštím roce? Festival Hudba na vinicích plánuje v klášterních zahradách již dvanáct koncertů. Vzhledem k připravované opravě náhonu Vrchlice, kvůli které nebude možné využívat park pod Vlašským dvorem pro velké koncerty, získají klášterní zahrady ještě významnější postavení v kulturním životě Kutné Hory. Rostoucí zájem o tento prostor je pro nás zároveň motivací k jeho postupnému zvelebování a vytváření kvalitnějšího zázemí pro návštěvníky i pořadatele.

Máme radost, že si klášterní zahrady postupně nacházejí své pevné místo v kulturním životě Kutné Hory. Zároveň se tím naplňuje jeden z našich dlouhodobých cílů. Chceme, aby památky, o které pečujeme, nebyly jen krásnými historickými objekty, ale především živými místy, kde se lidé setkávají, sdílejí společné zážitky a rádi se sem vrací. Věříme totiž, že skutečná hodnota památek spočívá nejen v zachování jejich historie, ale také v tom, že mají své místo v současném životě. A právě koncerty v klášterních zahradách jsou krásným příkladem toho, jak lze obojí propojit.

Šárka Schwarzová

Dva výjimečné koncerty hudby z počítačové hry Kingdom Come: Deliverance II, které 11. července 2026 rozeznaly chrám svaté Barbory, se v pondělí 12. října vrátily k divákům. Tentokrát prostřednictvím slavnostního promítání profesionálního záznamu v kutnohorském Kině Modrý kříž. Během jediného dne se uskutečnila tři promítání, která přilákala dalších 800 diváků.

Červencové koncerty, které byly oba vyprodané, patřily k mimořádným kulturním událostem letošního roku. Jejich jedinečnou atmosféru zachytila společnost IS Produkce, díky níž vznikl profesionální audiovizuální záznam. Ten

umožňuje nejen připomenout si hudební zážitek, ale také obdivovat krásu chrámu svaté Barbory z úplně jiné perspektivy. Vedle samotného vystoupení nabízí nádherné záběry historického interiéru, v nichž vyniká především působivá hra přirozeného světla a slunečních paprsků.

Slavnostní promítání jsme chtěli věnovat především Kutnohořanům a všem, kteří se na uskutečnění koncertů podíleli. Dopolední projekce byla určena vybraným studentům Gymnázia Jiřího Ortena a Církevního gymnázia. V 18 hodin následovalo promítání pro širokou veřejnost a ve 20 hodin se v kině sešli účinkující společně s pozvanými hosty. Právě pro hudebníky a zpěváky představoval záznam jedinečnou příležitost prožít koncert také z druhé strany, tentokrát z pohledu diváka. Součástí večera bylo i poděkování všem, kteří se podíleli na přípravě a realizaci této mimořádné události.

Na celém projektu nás těší jeho silné propojení s Kutnou Horou. Koncerty se uskutečnily v jednom z nejvýznamnějších symbolů města, jejich hlavním pořadatelem byla naše farnost, která zajišťovala celkovou organizaci a koordinaci příprav, a nezastupitelnou součástí hu-

debního vystoupení se staly také místní pěvecké sbory. Právě spojení těchto prvků dodalo celé události jedinečný rozměr a ukázalo, že i v Kutné Hoře může vzniknout mimořádný kulturní projekt s mezinárodním dosahem.

Velkou radost máme také z toho, že jsme tento výjimečný zážitek mohli zprostředkovat místním obyvatelům, kteří se červencových koncertů nemohli zúčastnit. Přestože koncerty oslovily fanoušky z celého světa, bylo pro nás důležité, aby zůstaly také součástí kulturního života Kutné Hory. Velmi pozitivní ohlasy diváků nás utvrzují v tom, že se to podařilo.

O mimořádném mezinárodním zájmu svědčí také úspěch samotného záznamu, který společnost Warhorse Studios zveřejnila na YouTube. Ten již překonal hranici 330 000 zhlédnutí a dál představuje nejen hudbu z Kingdom Come: Deliverance II, ale také krásu chrámu svaté Barbory divákům po celém světě.

Říjnové promítání se tak stalo krásnou pomyslnou tečkou za několikaměsíčním projektem, který propojil hudbu, historii, moderní herní svět i místní komunitu. Ukázal, že chrám svaté Barbory není pouze významnou historickou památkou, ale také živým místem, kde mohou vznikat mimořádné kulturní události s přesahem daleko za hranice našeho města.

Ještě jednou ze srdce děkujeme všem účinkujícím, organizátorům, spolupracovníkům i návštěvníkům, kteří byli součástí tohoto výjimečného projektu. Bez jejich nadšení, nasazení a vzájemné spolupráce by se nic z toho nemohlo uskutečnit.

Šárka Schwarzová

Svatý František a stvoření

Před časem jsem na tomto místě psal o tázání. Poté, co jsme se s redakcí Zpravodaje dohodli na celoroční spolupráci, otevřel se prostor pro sérii tematických článků a spolu s ním i otázka, o čem by články měly být. Jedna židovská moudrost vypráví, že když Hospodin tvořil svět, stvořil také otazník a vložil ho člověku do srdce. A člověk se stal tázajícím se i otázkou. Tím druhým se budeme zabývat v náboženství pro dospělé. K tomu prvnímu se plánuji v jednotlivých úvahách opakovaně vracet.

Zdá se, že otázky mají dnes trochu smůlu, nejsou příliš oblíbené. Chceme-li můžeme denně sledovat ty, kteří, navzdory tomu, že se zavázali (z)odpovídat, kladené otázky nejednou okázale zesměšňují, převrací anebo přímo ignorují. Ale ani my se obvykle necítíme úplně příjemně, jsme-li tázáni. Když už však otázku dostaneme, hledáváme neodkladně odpověď, abychom se jí co nejrychleji zbavili. Trochu při této snaze opojíme, že odpovíme obvykle definují a uzavírají, zatímco otázky zvou k další cestě.

V evangeliích napočítáme více než dvě stě otázek, které při nejrůznějších příležitostech klade Ježíš. Bůh se ptá člověka! Býváme to přece my, kdo zahrnuje Boha otázkami, zkouší klást podmínky a stanovovat pravidla. Možná i proto, že se někde v hloubi duše bojíme být konfrontováni s Božími otázkami. Třeba hned s tvou první, kterou Ježíš otevírá své veřejné působení a kterou v různých obměnách klade stále znovu: „Co byste chtěli?“ (J 1,38) Co hledáte, po čem toužíte, co má utišit váš hlad po životě a obnovit vaši naději? Ne odpověď, ne definice, ne hotové řešení vypracované Všemohoucím, ale otevřená otázka se stává místem Božího zjevení, oním slovem Nejvyššího plným života a síly, které proniká až do nejskrytějších záhybů lidského nitra. Je to otázka, která nás vrací k podstatě naší lidské existence. Jsme tvoro-
vé tázání, jsme dětmi touhy.

Pomyšlení, že vše už bylo řečeno, všechny odpovědi už jsou dány, že už nelze čekat nic nového, žádné překvapení, že vše už se bude jen donekonečna a bezesbýtku opakovat je děsivé, je to skoro jako definice pekla. Podobně jako setkat se s člověkem, který nepřipouští otázky, ale pouze odpovědi, přesněji své odpovědi. Nikdo při tom nemá takové právo stanovit, definovat, určovat, vymezovat a poučovat, jako Ježíš. On je pravý učitel, skutečný expert, znalec nitra lidí i věcí. A přece nezačíná tvrzením, ale otázkou. A tou otázkou nemíří na naše znalosti, inteligenci, tvořivost, ba ani na naši vůli. Ježíš se ptá, aby v nás oživil touhu, tu spící energii, nutící nás nespokojit se ničím menším než samotným Bohem. Ježíšova otázka v nás probouzí touhu a zachraňuje nás tak před sklíčeností, banalizací a falešným pocitem, že už jsme dosáhli dost, že už smíme složit ruce do klína, že už jsme vlastně u cíle. Díky Ježíšově neodbytné otázce se stále znovu vydáváme na cestu a jako izraelité na poušti se živíme každodenní porcí naděje, touto manou pro srdce i duši, posilou pro dlouhé putování za mihotavým nebeským znamením.

„Co byste chtěli?“, ptá se Ježíš a naznačuje nám tím, že ještě nejsme úplní, že nám ještě něco schází. Pokládá otázku, na kterou může odpovědět každý, otázku, která stírá rozdíly mezi slabými a silnými, mezi prostými a vzdělanými, mezi mladými i těmi, kteří už mnoho zažili a mnoho pamatují. Tou otázkou Ježíš vyzývá nás, své posluchače, abychom obrátili svou pozornost k vlastnímu srdci, zkoumali hlubiny vlastního nitra, a konečně pochopili, že touhy našeho srdce jsou vlastně návodem: co chceš, aby druhí dělali tobě, dělej ty jim.

„Co byste chtěli?“, nepřestává se ptát Bůh a my možná pocítíme závan nejistoty. Co mám chtít, kde je můj poklad, jaká je má nejvnitřnější touha? „Daruj svému služebníkovi učenlivé srdce“, žádá mladičkový král Šalomoun. A všechno ostatní je mu přidáno.

otec Pavel Tobek ●

Amen—malé slovo, velké rozhodnutí

Slovo „amen“ zazní při mši svaté mnohokrát. Na konci modliteb, po doxologii, při přijímání. Často ho vyslovujeme automaticky, aniž bychom se nad ním zamysleli. Přitom jde o jedno z nejdůležitějších slov celé liturgie.

„Amen“ pochází z hebrejštiny a znamená „ano“, „je to tak“. Vyjadřuje souhlas, důvěru a přijetí. Když říkáme „amen“, nepřikyvujeme knězi, ale odpovídáme Bohu. V liturgii není „amen“ jen zdvořilým zakončením modlitby. Je to osobní vyznání. Když odpovídáme „amen“ na modlitbu církve, říkáme tím: *přijímám to, souhlasím s tím, chci podle toho žít.*

Zvlášť silné je „amen“ při svatém přijímání. Když kněz říká „Tělo Kristovo“ a přijímající odpoví „amen“, znamená to jen „děkuji“. Je to vyznání víry: *věřím, že přijímám Krista, a přijímám i cestu, kterou mi nabízí.* „Amen“ zaznívá také na závěr eucharistické modlitby - tzv. velké amen. Tímto jedním slovem celé shromáždění potvrzuje vše, co bylo vysloveno: chválu, dík, oběť i prosbu. Možná právě proto je dobré toto slovo neříkat automaticky. Každé „amen“ je příležitostí znovu říci Bohu své ano. I tehdy, když je to někdy těžké nebo ne zcela jasné.

Jaroslav Bouška ●

Církevní mateřská škola

Nový školní rok v Církevní mateřské škole

První dny nového školního roku byly velkou zkouškou především pro naše nové školáčky. Avšak díky velmi pozvolnému adaptačnímu plánu, který byl přizpůsoben individuálním potřebám každého dítěte, jsme vše hravě zvládli. Druhý zářijový týden jsme při návštěvě pana faráře zahájili "putovní cestu" do Santiaga de Compostela. Během naší fiktivní výpravy se budeme po celý školní rok dozvídat více a více informací o životě našeho patrona

ně nastavovali základní pravidla soužití, která dětem pomáhají cítit se u nás bezpečně a spokojeně. Zelená třída se vypravila do sokolovny a také na výšlap po okolí Kutné Hory. Oranžová navštívila Sklenářův dolík, kde pozorovala podzimní změny v přírodě.

sv. Jakuba. Tento měsíc jsme se v obou třídách zaměřili především na budování kolektivu. První týdny patřily vzájemnému poznávání nových kamarádů a hledání vlastního místa v prostředí školky. Současně jsme společně

Nevynechali jsme ani mezi rodiči a dětmi oblíbenou Otevřenou zahradu, která se tentokrát zaměřila na sport. Užili jsme si slunečné odpoledne plné sportovních her a zábavy. Vrcholem celé akce byl Běh pro Zvoneček, který nám umožnil získat peníze na zvon na školkovou zahrádku. Děkujeme všem, kteří se zúčastnili. Další Otevřená zahrada se uskuteční 12. listopadu. Jste srdečné zvání!

Iveta Neubergová ●

Nové informační panely představují stavitele chrámu

Návštěvníci chrámu svaté Barbory si mohou při prohlídce všimnout novinky. Na severní empoře nově přibýly čtyři informační panely, které představují významné stavitele chrámu a přibližují jejich podíl na vzniku této jedinečné gotické stavby.

Panely navazují na již dříve instalovanou expozici na protější stěně a společně rozšiřují možnosti, jak poznávat historii chrámu přímo v jeho prostorách.

Za podobou svaté Barbory, kterou dnes obdivujeme, stojí nejen mimořádné stavební umění, ale především konkrétní lidé, jejich schopnosti, nápady a odvaha hledat nová řešení. Právě jejich práci a významu se nové panely věnují. Naším cílem je postupně přibližovat návštěvníkům nejen uměleckou a historickou hodnotu chrámu, ale také příběhy lidí, kteří se podíleli na jeho vzniku a utvářeli jeho podobu v průběhu staletí.

Až se tedy příště vydáte na prohlídku chrámu svaté Barbory, zastavte se také na severní empoře. Možná se na známé klenby, pilíře a další architektonické detaily podíváte zase trochu jinýma očima.

Kristýna Drahotová ●

Vidění svatého Ignáce: barokní příběh v chrámu sv. Barbory

Chrám svaté Barbory si většina z nás spojuje především s gotikou. Obdivujeme jeho klenby, vzácné nástěnné malby nebo kamenické detaily, které připomínají dobu největšího rozkvětu Kutné Hory. Chrám však vypráví také příběhy dalších staletí. Jeden z nich nás zavede do období baroka, k jezuitům a k pozoruhodné malbě, která zdobí západní stěnu kaple svatého Ignáce z Loyoly.

V letošním roce si připomínáme 400 let od příchodu jezuitů do Kutné Hory. Je to příležitost znovu se podívat na jejich působení ve městě i na to, co po sobě zanechali v chrámu svaté Barbory.

První jezuité přišli do Kutné Hory na počátku roku 1626, v nelehké době po bitvě na Bílé hoře. Jejich příchod souvisel s tehdejší rekatolizací českých zemí a ve městě s převážně nekatolickým obyvatelstvem nebyl přijímán bez rozporů. Postupně se však jezuité stali významnou součástí náboženského, vzdělávacího i kulturního života Kutné Hory. Věnovali se duchovní správě, vyučování a výchově a jejich působení dodnes připomíná také monumentální budova bývalé jezuitské koleje.

Do správy získali také chrám svaté Barbory. Ten tehdy nebyl v dobrém stavu a jeho výstavba zůstávala nedo-

končená. Jezuité se zasloužili o jeho obnovu a postupně také o nové vybavení odpovídající baroknímu vkusu a duchovnímu životu své doby. Přibýly oltáře, sochy, obrazy i další umělecká díla. Některé z těchto památek můžeme v chrámu obdivovat dodnes.

Právě v tom je chrám svaté Barbory tak pozoruhodný. Není památkou jediného století ani jediné generace. Každá doba do něj vložila něco ze svého duchovního a uměleckého světa. Gotické malby vyprávějí příběhy středověké Kutné Hory, zatímco barokní výzdoba připomíná období, kdy chrám spravovali jezuité. Tyto odlišné vrstvy se dnes setkávají v jednom prostoru a společně vytvářejí jeho jedinečný charakter.

Jednou z nejvýraznějších připomínek jezuitského působení je kaple svatého Ignáce z Loyoly, zakladatele Tovaryšstva Ježíšova, jak zní oficiální název jezuitského řádu. Ignáci je zasvěcen oltář z roku 1675 a jeho životní příběh zachycuje také rozměrná nástěnná malba na západní stěně kaple.

Právě tato malba je v chrámu svaté Barbory výjimečná. Jde o jedinou dochovanou monumentální barokní ná-

stěnnou malbu v chrámu, který je jinak proslulý především svými gotickými malbami. V roce 1746 ji vytvořil pražský malíř Jan Karel Kovář a nese název *Vidění svatého Ignáce*.

Abychom lépe porozuměli tomu, co malba vypráví, musíme se vrátit do roku 1521. Tehdy byl Ignác z Loyoly ještě vojákem, který toužil po slávě a rytířských úspěších. Při obraně španělské Pamplony však utrpěl těžké zranění nohy. Následovalo dlouhé zotavování na rodovém sídle v Loyole. Právě tato životní událost se pro něj stala zásadním zlomem.

Během rekonvalescence se Ignác věnoval duchovní četbě, především příběhům ze života Krista a světců. Ty jej postupně přivedly k přemýšlení o vlastním životě a k rozhodnutí vydat se jinou cestou. Z někdejšího vojáka se tak postupně stal muž hluboké víry, který později založil jeden z nejvýznamnějších řeholních řádů katolické církve.

A právě tento okamžik vnitřní proměny zachytil Jan Karel Kovář na stěně kutnohorského chrámu.

Kovářova malba je pozoruhodná nejen svým námětem, ale také bohatostí jednotlivých výjevů. Při pozornějším pohledu můžeme sledovat příběh, který se před námi postupně rozvíjí od pozemského světa až k nebesům.

Ve spodní části malby jsou zachyceny alegorické postavy čtyř světadílů: Evropy, Asie, Afriky a Ameriky. Poznávat je můžeme podle jejich oděvů, zvířat a dalších symbolických atributů, jak bylo v barokním umění obvyklé. Připomínají rozsáhlé misijní působení jezuitů, kteří se postupně vydávali do vzdálených částí světa. Řád, který Ignác založil a který byl papežem schválen roku 1540, se totiž nevěnoval pouze duchovní službě, ale také vzdělávání, vědě a misijní činnosti. Jeho členové zakládali školy, působili jako učitelé a učenci a přicházeli do kontaktu s kulturami daleko za hranicemi Evropy.

Nad touto pestrou scénou se odehrává samotný příběh svatého Ignáce. Světec odpočívá na bohatě zdobeném lůžku, s knihou v rukou. Připomíná nám dobu jeho zotavování po těžkém zranění, kdy se prostřednictvím duchovní četby začal proměňovat jeho pohled na život. Nad ním se vznáší anděl, který jako by propojoval pozemský svět s nebeským poselstvím. V horní části malby se otevírá nebeská scéna s Nejsvětější Trojicí, tedy Bohem Otcem, Ježíšem Kristem a Duchem svatým, tradičně znázorňovaným v podobě holubice. Od nebeského výjevu směřuje k Ignáci anděl s nápisovou páskou odkazující k evangelnímu povolání dělníků na vinici Páně. Tento motiv připomíná, že každý člověk může být povolán ke službě a že i zdánlivě nečekaná životní událost může otevřít zcela novou cestu.

Pozornost si zaslouží také samotné výtvarné provedení malby. Kovář využil oblíbený barokní způsob iluzivní architektury, při němž malované sloupy, římsy a oblouky vytvářejí dojem skutečného prostoru. Stěna kaple se tak před našimi očima pomyslně otevírá a propojuje pozemský výjev s nebeskou scénou. Právě toto spojení malířské dovednosti, symboliky a duchovního poselství činí z malby pozoruhodné dílo barokního umění.

Celá kompozice tak spojuje několik významových rovin. Ve spodní části připomíná svět, do kterého jezuité přinášeli své poslání, uprostřed ukazuje člověka procházejícího zásadní životní proměnou a nahoře představuje její duchovní rozměr. Barokní malíř tak dokázal na jediné stěně propojit osobní příběh světce, poslání řádu i představu

Božího povolání. Není náhodou, že jezuité nechali v chrámu zachytit právě tento okamžik Ignácova života. Příběh jeho obrácení totiž stojí u samotných duchovních kořenů řádu. Malba tak návštěvníkům nepředstavovala pouze významného světce, ale také hodnoty, na nichž jezuité stavěli své působení. Jedná se o víru, vzdělání, službu druhým a ochotu vydávat se novými cestami. Tento duchovní postoj vystihuje také známé jezuitské heslo *Ad maiorem Dei gloriam* — K větší slávě Boží. Připomíná přesvědčení, že víra nemá zůstatvat pouze v modlitbě, ale může propustkovat každodenním životem, prací i službou ostatním.

Kovářova malba tak není pouze obrazem jedné události ze života světce. Propojuje osobní příběh Ignácova obrácení s posláním celého jezuitského řádu. Připomíná člověka, jehož život se nečekaně změnil, i společenství, které z

jeho duchovního odkazu vyrostlo. Vznikla navíc roku 1746, tedy 120 let po příchodu jezuitů do Kutné Hory, v době, kdy již jejich působení výrazně ovlivnilo podobu chrámu i život města. Možná právě v tom spočívá její největší působivost. Uprostřed monumentálního gotického chrámu, který po staletí vytvářely a proměňovaly různé generace, se před námi otevírá příběh člověka, který musel nejprve zastavit, aby našel nový směr.

Až zavítáte do chrámu svaté Barbory, zkuste se u kaple svatého Ignáce na chvíli zastavit a prohlédnout si malbu pozorněji. Možná v ní objevíte detail, kterého jste si dosud nevšimli. A možná si také připomenete, že historie chrámu není jen příběhem jeho stavitelů a umělců, ale také lidí, jejichž víra, rozhodnutí a životní cesty se do jeho podoby nesmazatelně otiskly.

Kristýna Drahotoá ●

Ohlédnutí za výstavou DIALOGY

Výstava *DIALOGY: V krajině granátovníků. Irácký Kurdistan*, kterou od poloviny srpna do konce září pořádalo město Kutná Hora ve spolupráci s dalšími partnery, přiblížila prostřednictvím velkoformátových fotografií krajinu, život a obyvatele iráckého Kurdistanu. Většina fotografií byla instalována ve veřejném prostoru města, součástí výstavní trasy se však staly také chrám svaté Barbory s osmi vystavenými fotografiemi a kaple Božího těla s jedním snímkem. Do projektu se jako partner zapojila i naše farnost.

Symbolickým zakončením výstavy bylo promítání dokumentárního filmu *Kurdistán, má láska*, při kterém se kaple Božího těla na jeden večer proměnila v malé kino. Film nabídl možnost poznat některé z příběhů zachycených na fotografiích podrobněji. Sledoval fotografa Lâm Duc Hiêna při jeho návratu do iráckého Kurdistanu a jeho setkání s lidmi, jejichž osudy jsou s touto zemí spojené. Vystavené fotografie tak získaly další rozměr a diváci mohli lépe porozumět prostředí, ve kterém vznikaly.

Na promítání přišlo bezmála šedesát diváků. Výjimečnou atmosféru večera doplnilo vystoupení dvou kurdských hudebníků, kteří zahráli několik tradičních skladeb a podělili se také o své osobní vzpomínky. Přestože již řadu let žijí v České republice, ke svému rodnému kraji mají stále silný vztah. Ve svém vyprávění zároveň vyjádřili vděčnost za přijetí a nový domov, který zde našli.

Na závěr zazněla kurdská hymna, při níž všichni přítomní spontánně povstali. Byl to silný a dojemný okamžik, který celý večer uzavřel.

Výstava i závěrečné promítání nabídly příležitost poznat vzdálenou zemi nejen prostřednictvím fotografií a filmu, ale také skrze osobní setkání. Právě propojení umění, lidských příběhů a vzájemného porozumění dalo celému projektu jeho smysl.

Kristýna Drahotoá ●

Dny evropského dědictví (European Heritage Days, EHD) jsou každoroční celoevropskou akcí, jejímž cílem je přiblížit veřejnosti bohatství historických a kulturních památek. Její počátky sahají do Francie, kde se v roce 1984 poprvé uskutečnil den otevřených dveří historických památek. O rok později se myšlenka ujala Rada Evropy a postupně se rozšířila do dalších evropských zemí. Od roku 1999 se na pořádání společně podílejí Rada Evropy a Evropská unie. Dnes se do EHD zapojuje na padesát evropských zemí a každoročně přilákají miliony návštěvníků.

Hlavní myšlenka Dnů evropského dědictví přitom zůstává stejná, jde o to otevřít lidem dveře památek, umožnit jim poznat jejich historii a připomenout význam společného kulturního dědictví. Zvláštní pozornost patří místům, která jsou během roku veřejnosti přístupná jen omezeně nebo zůstávají zcela uzavřená.

Do Dnů evropského dědictví se pravidelně zapojuje také naše farnost, pro kterou má tato iniciativa ještě další rozměr. Památky, o které pečujeme, vnímáme jako kulturní a duchovní dědictví, které nám bylo svěřeno a za jehož zachování neseme odpovědnost. Věříme, že poznávání vlastní historie a kořenů pomáhá vytvářet vztah k místům, ve kterých žijeme.

A právě tento vztah chceme předávat také mladší generaci. Protože jen těžko můžeme očekávat, že se jednou někdo bude starat o památky, jejichž hodnotu neměl příležitost poznat. Otevírání našich kostelů s dobrovolným vstupným tak vnímáme nejen jako pozvání k návštěvě, ale také jako součást dlouhodobé péče o kulturní a duchovní dědictví, které chceme zachovat a předat dalším generacím.

Letos jsme během dvou dnů zpřístupnili celkem sedm památek v Kutné Hoře a jejím okolí. Vedle chrámu svaté Barbory, kaple Božího těla a kostela sv. Jakuba, mohli návštěvníci zavítat do kostela Matky Boží Na Náměti,

klášterního kostela Nejsvětějšího Srdce Páně a kostela Nanebevzetí Panny Marie v Gruntě. Poprvé se k nim připojil také kostel sv. Ondřeje v Chlístovicích.

Právě možnost představit veřejnosti i méně známá místa považujeme za jednu z největších hodnot celé akce. Každý z našich kostelů má svůj příběh, jedinečnou architekturu i místo v životě místní komunity. Dny evropského dědictví jsou příležitostí, jak je přiblížit nejen návštěvníkům Kutné Hory, ale také místním obyvatelům, kteří se do některých z nich třeba dosud nepodívali.

Během letošního ročníku jsme na všech sedmi místech zaznamenali celkem 10 658 návštěv. Letošní zájem nás proto velmi těší a potvrzuje, že historické památky mají stále co nabídnout. Velkou radost nám udělala především kaple Božího těla, kde jsme zaznamenali výrazný nárůst návštěvnosti. Z loňských 1 240 návštěv se letos dostala na 2 163. Zatímco v loňském roce do kaple zavítal přibližně každý devátý návštěvník našich památek v rámci EHD, letos už to byl každý pátý. Tento zájem je pro nás potěšující zprávou a potvrzuje, že kaple má své pevné místo mezi vyhledávanými památkami Kutné Hory.

Návštěvnost jednotlivých památek v roce 2026:

Chrám sv. Barbory — 5 912 návštěv

Kaple Božího těla — 2 163 návštěv

Kostel sv. Jakuba Staršího — 1 530 návštěv

Kostel Matky Boží Na Náměti — 427 návštěv

Klášterní kostel Nejsvětějšího Srdce Páně — 343 návštěv

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Gruntě — 173 návštěv

Kostel sv. Ondřeje v Chlístovicích — 110 návštěv

Děkujeme všem, kteří naše památky během letošních Dnů evropského dědictví navštívili, i těm, kteří se podíleli na jejich zpřístupnění. Těší nás, že jsme mohli opět otevřít dveře našich kostelů a kaple tolika lidem a společně připomenout, jak cenné dědictví máme kolem sebe.

Kristýna Drahotová ●

Ohlédnutí za posvícením v chrámu svaté Barbory

V neděli 11. října jsme v chrámu svaté Barbory společně oslavili posvícení, tedy výročí jeho posvěcení. Letošní slavnost byla zároveň připomínkou 400 let od příchodu jezuitů do Kutné Hory. Mši svatou celebroidl otec Vladislav a slavnostní homilii pronesl pozvaný host, jezuitský

kněz a historik P. Miroslav Herold SJ.

Ve své promluvě se P. Herold krátce vrátil k historii chrámu a jeho posvěcení, ale především se zamýšlel nad tím, co dává kostelu jeho skutečný smysl. Připomněl, že

chrám má být místem, kde se každý může cítit jako doma. Místem otevřeným všem, bez ohledu na jejich postavení či životní okolnosti.

Zvlášť silně zazněla myšlenka, že sebekrásnější chrám by bez lidí, kteří se v něm setkávají s Bohem a mezi sebou navzájem, zůstal jen stavbou. Jeho skutečný život vytváří společenství věřících. Posvícení tak není pouze oslavou kamene, architektury a umění, ale především připomínkou nás samotných, živých kamenů církve.

Po slavnostní bohoslužbě pokračovalo setkání na arciděkanství besedou *Jezuité i po 400 letech*. P. Herold přiblížil nejen historii a současné působení Tovaryšstva Ježíšova, ale také osobní cestu k řeholnímu životu a základní principy ignaciánské spirituality. O své zkušenosti s rozhodováním pro jezuitský život se podělil také novic Petr.

Jedním z nejzajímavějších témat bylo jezuitské magis, latinsky „více“. P. Herold vysvětlil, že nejde jen o snahu nedělat špatné věci a konat dobro. Podstatné je učit se rozlišovat mezi dobrými možnostmi a hledat tu, která přinese více dobra ve službě Bohu a druhým lidem. Takové rozhodování vyžaduje úsilí, odvahu i ochotu nezůstávat pohodlně stát na místě. Zároveň však nejde o výkon za každou cenu, ale o hledání vlastního poslání a smysuplné využívání darů, které každý z nás dostal.

Beseda připomněla také výraznou stopu, kterou jezuité zanechali v Kutné Hoře. A to nejen v podobě chrámu a jezuitské koleje, ale také ve vzdělávání, kultuře a duchovním životě města.

Z letošního posvícení si tak můžeme odnést dvě myšlenky, které spolu krásně souvisejí. Chrám potřebuje živé společenství a každý z nás může přispět k tomu, aby se v něm i kolem něj dělo více dobrého. Možná je to také jeden ze způsobů, jak dnes navazovat na odkaz generací, které o chrám svaté Barbory pečovaly před námi.

Děkujeme P. Miroslavu Heroldovi i jeho mladému spolupráťovi za návštěvu, společné slavení a inspirativní setkání. A všem, kteří se k nám připojili, za krásnou posvícenskou neděli.

za celý farní tým Kristýna Drahotová

Farní knihovna

Příběh jednoho dlouhého života

Dnes Vám představím novou knihu, kterou jsme pro Vás zakoupili. P. doktorka Dagmar Pohunková v ní vypráví příběh svého života v rozhovoru s redaktorkou Hanou Svanovskou. Tímto vyprávěním tak autorka vytvořila kroniku církve 20. století, ve které pojednává o důležitých událostech církevního života a o významných osobnostech naší církve.

Úvod ke knize si napsala sama. V závěru knihy se P. Václav Vacek zamýšlí mimo jiné nad rolí ženy v církvi, která byla v minulém století nedoceněná. V dodatku knihy je tomuto tématu věnována osobní vzpomínka autorky na velmi odvážnou ženu Růženu Vackovou. Vzpomíná zde také na svůj projev na německém Kirchentagu, prosazování prvního vydání českého katechismu v ČKCH a další odvážné projekty, které v době zákazů realizovala

se svými spolupracovníky. Z celé knihy vyplývá, že p. doktorka byla po celý život velmi odvážná žena.

Narodila se ve Vídni v r. 1929, ale rodina pocházela z chorvatské Opatje, kde byl její děda lékařem a vlastnil penzion. Zde trávila s matkou každou letní sezonu až do záboru Sudet. Otec brzy zemřel, tak ho autorka ani nepoznala. Nová rodina se přestěhovala za otčímem do Prahy, ale p. doktorce zůstalo rakouské občanství a část matčina majetku v cizině. To se dalo později využít k návštěvám příbuzných, přechodu hranic a zajišťování cizích materiálů a literatury.

Po studiu medicíny se p. doktorka z rodinných důvodů narychlo vdala za svého spolužáka, přerušila styky s rodinou a manželé dostali umístěnku do Ústí nad La-

bem a okolí jako obvodní lékaři. Manžel situaci na venkově neunesl a manželství se brzy rozpadlo. P. doktorka zůstala s malým synem Petrem sama. Přestěhovala se k příbuzným do Hořovic, kde získala místo obvodní lékařky s příslibem bytu. Dojížděla i do okolních vesnic a podniků a svému synovi se nemohla plně věnovat. Syn měl problémy ve škole a p. doktorka byla se svým životem nespokojená. Cítila se osamělá, potřebovala řešit rozluku manželství, ale manžel zneplatnění odmítl. Později ale byla za toto rozhodnutí vděčná, neboť zpětně poznala, že další manželství by bylo ukvapené a čekal jí mnohem zajímavější život.

Když v r. 1967 přestal platit zákon o umísťování lékařů, p. doktorka odkoupila domek od manželových příbuzných, přestěhovala se do Prahy, ale místo lékařky nesehnala. Počátkem přelomového r. 1968 nastoupila do Státního zdravotnického nakladatelství, a tak začala její práce v oblasti zdravotnické etiky a publikační činnost. Věnovala se mnoha aktivitám, zdravotnické osvětě, překládala zakázanou literaturu. Po r. 1968 se vrátila ke své medicínské praxi při práci ve VÚ endokrinologickém na radioizotopovém oddělení. Dlouhá léta působila v tomto oboru při výzkumu chorob štítné žlázy. Práci zde ukončila až v pozdním důchodovém věku. Doma se pak věnovala překládání knih, především německých teologických originálů a byla aktivní až do vysokého věku. Dnes je p. doktorce

97 let. Během rozhovoru si veškeré prožité skutečnosti plně vybavovala. Prožila velmi plodný a rozmanitý život, za který v závěru knihy děkuje Pánu a věří, že vše mělo být tak, jak se odvíjelo.

Abychom lépe poznali životní cestu autorky, vypráví v knize mnoho prožitků, které provázely její j. cestu k plně žitému křesťanství. Navštěvovala tzv. Týnské společenství, které vedl P. Jiří Reinsberg. Zde se seznámila se svým dlouholetým spolupracovníkem Václavem Vaškem a také s významnými kněžími, kteří se kolem r. 1968 podíleli na obnově církevního života- A. Mandlem, A. Bradnou, J. Zvěřinou, Ottou Mádmem, J. Evangelistou Urbanem, MUDr. Karlem Svobodou. Zasluhou posledních dvou jmenovaných byl obnoven Spolek katolických lékařů. Většinu těchto osobností je v knize věnována samostatná kapitola. Po revoluci se p. doktorka aktivně podílela jak na obnově církevního života, tak na reformách českého zdravotnického systému.

Kniha je obsáhlá, ale velmi zajímavá. Současně upozorňuje, že je v knihovně k dispozici kniha Jak pomáhat pečujícím, která čtivou formou podává mnoho informací k této problematice. Obě tyto knihy a mnohé další si můžete vypůjčit po nedělní dopolední mši sv. na děkanství nebo ve všední den v pracovní době farní kanceláře.

Milena Pfafrová ●

Církevní gymnázium

Od začátku naplno a letos s projektem Camice

Krásné ještě letní dny nás letos přivítaly v novém školním roce, do kterého jsme vkročili s pořádnou energií a velkými plány. Noví primáni si krásného počasí užili na Dnech poznávání na Vysočině, kde utužili svůj kolektiv i se svým třídním učitelem Karlem Vopařilem.

Během září se uskutečnili také další akce. Dobrovolníci opět zazpívali v nemocnici, atleti zaběhli první závody, sexta vyrazila na prohlídku Kačiny v anglickém jazyce a výběr studentů z vyšších ročníků navštívil Nizozemsko. Exkurze přinesla spoustu zážitků, protože cíle byly opravdu rozmanité: národní park Hoge Veluwe, sbírka obrazů Vincenta van Goga, Naarden, muzeum Anny Frankeové, návštěva farmy, výroby sýrů a dřeváků, ale také Amsterdam a výlet lodí či procházka po pláži, kde se vichr nevichr odvážlivci chopili plavek a vyrazili do vody.

Pro letošní rok, a možná i pro nějaký ten následující, se naše gymnázium zapojilo do mezinárodního projektu Camice, který sdružuje města na severošpanělské a východočeské svatojakubské cestě. Cílem projektu je propojení měst, jejich institucí a organizací včetně škol tak, aby se podpořil oboustranný turismus, poutnictví jako

takové, připoměla osobnost sv. Jakuba i poutní místo Santiago de Compostela (v roce 2027 je pro toto poutní místo vyhlášen jubilejní rok) nebo došlo ke spolupráci, kterou si české i španělské protistrany naplánují samy.

Pro naši školu přichází v úvahu spolupráce s městem Jaca, ve které sídlí česky řečeno poutnická asociace, která nabí-

zí program mimo jiné pro studenty, aby se přes program Erasmus + mohli zlepšit ve španělštině a severní Španělsko navštívit. Dále v tomto městě sídlí církevní gymnázium. Plánujeme tudíž uvažovat o propojení našich studentů s jejich španělskými. Již v září nás navštívila španělská delegace starostů a zástupců organizací a přijela také španělské velvyslankyně a mohli jsme se o spolupráci bavit osobně.

Naši španělsky hovořící oktáváni se ujali prezentace našeho města a institucí a i přes jistý ostych zvládli vše perfektně a dokonce dostali od rodilých Španělů pochvalu za výslovnost. Díky zapojení do projektu jsme dostali také pozvání pro naše studenty k návštěvě španělské ambasády v Praze, které bychom rádi využili. Projekt naší školy dále přinesl téma duchovní program celého roku. Svatojakubské putování jsme zařadili na konec září jako aktivitu pro celou školu a vydali se po trasách kolem Kutné Hory. Na jaře se naši studenti vypraví na duchovní obnovu do Broumova (též na trase) a studenti španělštiny připraví Španělský den zaměřený na "camino". Snad se vše podaří. Marie Knappová

7. kulatý stůl

Výročí 400 let od příchodu jezuitů do Kutné Hory

Ve čtvrtek 17. září uspořádalo České muzeum stříbra celodenní cyklus přednášek navazujících na výstavu *Cesty vědy, hranice víry – 400 let od příchodu jezuitů do Kutné Hory*.

Dopolední program zahájili Blanka Altová a Jaroslav J. Alt přednáškou o restaurování obrazového cyklu Ignáce Raaba. Ve svém příspěvku se několikrát dotkli také Raabových děl dochovaných v chrámu sv. Barbory. Následně se Jindřich Záhorka z Regionálního muzea v Kolíně věnoval architektuře jezuitských kolejí v Čechách.

Vrchol celého dne představovala přednáška profesora Jana Royta o českém zemském patriotismu. Přiblížil, jak

jezuité využívali úctu k českým patronům, zejména ke sv. Václavovi, jako účinný prostředek pastorační a šíření katolické víry. Zmínil také význam Staroboleslavského Palladia, které Bohuslav Balbín symbolicky propojil s ostatními zemskými patrony. V souvislosti s Kutnou Horou byla připomenuta obnova kaple sv. Václava ve Vlašském dvoře i skutečnost, že jezuité propojili oslavy sv. Františka Xaverského (3. prosince) se svátkem sv. Barbory (4. prosince). Z přednášky jasně vyplynulo, jak významným misijním a duchovním centrem byla Kutná Hora pro činnost jezuitského řádu.

Závěrečný příspěvek patřil restaurátorovi Jakubu Ďoubalovi, který posluchače seznámil s historií a restaurováním kutnohorského morového sloupu. Celý den se nesl ve velmi přátelské a podnětné atmosféře. Přednášející zodpověděli řadu dotazů a nabídli posluchačům nové pohledy na duchovní i kulturní dějiny našeho města.

Mezi účastníky byl také člen Tovaryšstva Ježíšova magistr Herold, který následně zavítal do naší farnosti při slavnosti posvícení v chrámu sv. Barbory. Při slavnostní mši svatě pronesl homilii a poté besedoval s farníky na arciděkanství.

Jana Vyčítalová

Magoři na Magurce

Nadmořská výška 1050 m měla být prvním varováním, abych se na šestidenní pobyt v chatě Magurka nepřihlašoval. Podlehl jsem lákání a vmlouvaným hlasům z *Lectio divina*, že nepůjde o nic mimořádného a všechny túry v Nízkých Tatrách, doliny i holiny, lze zvládnout bez větších problémů. Nelze. Už samotný výjezd z Kutné Hory byl problematický, protože šofér v podobě Ladislava Vokouna nebyl zvyklý na automatickou převodovku a neustále měl tendenci sahat na řadicí páku auta vypůjčeného z kutnohorské fary. Někdo mu během jízdy poradil, aby si sedl na pravou ruku, levou nohu vysunul z okna a jízda bude plynulejší. Po několika kilometrech již byla a v podvečer jsme po cestě plné výmolů dorazili k chatě Magurka v obci Liptovská Lupča, což v překladu znamená Konec Světa aneb Dál Nic. Po ubytování jsme se prošli vesnicí až k půvabnému neogotickému kostelíku Růžencové Panny Marie. Dokonce jsme byli tak důvěřivě bezstarostní a unavení, že jsme se zastavili u ručně psané vývěsky na vratech jednoho domu a objednali si to, co nabízel: domácí kváskový chléb. Když chlapík v montérkách a sekerou v ruce vyslechl naši objednávku, chvíli si nás prohlížel, pak přikývl, vydechl „streda“, a zabouchl vrata, což mělo asi znamenat, že objednané zboží bude k dispozici ve středu. Uvěřili jsme, protože na vratech měl přibitý kříž. Věřící by měl věřícímu uvěřit, pokud vrata neklamou.

S radostí jsme se probudili do nového dne v šestilůžkovém pokoji a svorně konstatovali, že nikdo během noci nevykřikoval ze spaní a nijak nerušil ostatní hlasitým oddechováním. Snídaně v podobě švédského stole byla rozložena na slovenském umakartovém stole: ovesné vločky, jogurty, housky, chleba, šunka a jako teplé jídlo praženica a párok, tj. míchaná vajíčka a párek. Komu se to nelíbilo, mohl dostat volské oko a párek.

Ihned po snídani jsme vyjeli směrem Liptovský Mikuláš ke stanici lanovky, která nás vyvezla až na vrchol Chopku, kde měla být odstartována naše první túra Chopok (2024 m.n.m) — Ďumbier (2046 m.n.m.). Jen někteří z nás věděli, co bude následovat. Jiní pouze tušili. Já jsem nic netušil a uvěřil. Když jsem po skončení túry otevřel mobil a zeptal se AI, zda je tato trasa vhodná pro muže mého věku, bylo mi odpovězeno, že příliš vhodná není, avšak pokud chci zvolit dobrovolný odchod z tohoto svě-

ta, mám bez váhání vykročit a nebát se ničeho, ani medvěda. Na setkání s medvědem jsme byli vybaveni pepřovým sprejem, který každému z nás věnoval Tomáš Hladík. Jako většina architektů vždy počítá s tím nejhorším, co může nastat, a to nejen při stavbě či rekonstrukci domu, ale i při vysokohorské turistice. Cesta na Ďumbier je kamenitá s krásnými výhledy do údolí a srázů, vede nahoru a dolů, nahoru a dolů, stoupání a klesání nemá konce a Ďumbier je stále někde v dáli, objevuje se a zase mizí jako fatamorgána. Po těchto krkolomných cestách jsme konečně dorazili na chatu v tomto pořadí: Láďa Vokoun společně s Jiřím Kubošem, po půl hodině se dopotáčeli Tomáš Hladík, Martin Rathouz a já. Okamžitě jsme si objednali jediné jídlo, které bylo v nabídce, a to polévku zvanou kapustnica, což byla vřelá voda, v níž plaval kousek klobásy a nějaké odřezky zelí. Nikdo neměl sílu protestovat a reklamovat, i když cena byla závratná - pět eur. Zřejmě kvůli nadmořské výšce a odkrvení mozku. A pak nastal jeden z nejdramatičtějších okamžiků celého dne. Vůdce naší tlupy ing. Ladislav Vokoun pohlédl na hodinky a s líbezným úsměvem prohodil: Chlapci, v půl čtvrté jede poslední lanovka z Chopoku dolů.

Všichni jako na povel pohlédli na své mobily, aby se ujistili, že opravdu zbývá málo času k záchraně života.

Jako první se vzpamatoval z úleku Tomáš Hladík. Nikdy jsem na vlastní oči neviděl architekta, který by tak rychle vyběhl z horské chaty a zmizel v dáli. Je zbytečné popisovat cestu nazpět a interpretovat klení, které mě doprovázelo místo zpěvu. To klení vycházelo z mých úst, dokud jsem s vypětím všech sil nedorazil ke stanici lanovky Chopok. Tam nějaký Slovák nervózně přecházel sem a tam a vykřikoval: Za desát minut končíme, poponáhl'ajte sa!

Představa, že bych nestihl odjezd lanovky a sestupoval strmým svahem dolů, mě přiváděla do stavu celkového ochrnutí. Náhle jsem pocítil vděk za to, že jsme se dokázali odtrhnout od Slovenska, být samostatní, mít svoji vlastní vlajku, hymnu a Velký i Malý Kuklík. Chvála Bohu navěky! Tuto noc jsme všichni spali velmi tvrdě, takže nikdo nezaslechl, jak jeden z nás ze spaní vykřikl: Už nemůžu, pošlete helikoptéru, mám cestovní i zdravotní pojištění!

Středeční den byl věnován pohodové turistice. Odjeli jsme do Liptovského Jána a prošli turistickou stezkou kolem řeky Váhu. Navštívili jsme kavárnu a po občerstvení se vydali k parkovišti oklikou přes louky s rozkvetlými kosatci a nádhernými výhledy na město a vzdálená pohoří. Následoval odjezd směrem k termálnímu prameni Kad'a, který vyvěral do malého přírodního koupaliště. Jeden po druhém jsme se u auta převlékli do plavek a netrpělivě odběhli k vodě. Byla příjemně teplá, ponořili jsme se až po krk a relaxovali, někteří z nás i plavali. Pak jsme se zeptali Slováků, kteří seděli na okraji bazénku a šplouchali nohama ve vodě, čím je zdejší termální pramen zdraví prospěšný? Jeden z nich se pousmál a prohodil, že nejlepší je k léčbě plísň. Na nohou.

Při cestě na chatu jsme losovali, kdo půjde první pod sprchu. Avšak ještě před odjezdem padl návrh k okamžité dezinfekci, tzv. kalibraci rumem, vodkou, borovičkou, slivovicí nebo fernetem.

U parkoviště se nacházela svérázná hospoda Pri kadi, což byl zážitek par excellence! Hned při vstupu jsme se ocitli v obklopení portrétů všech významných politiků z doby socialismu — od roku 1948 až do roku 1989, od Gottwalda, Zápotockého, Novotného až k Husákovi, od Lenina až ke Gorbačovovi. A vedle portrétů známá prohlášení a sliby a výzvy. Proletáři všech zemí, spojte se! Se Sovětským svazem na věčné časy! Mír ubráníme!

Čím déle jsme zde seděli, tím více na nás padala nostalgie a jakýsi podivný splín. A kalibrovali jsme. Kromě šoféra Ládi.

Při návratu do Magurky jsme si vzpomněli, že máme vyvednou kváskový chléb. Nikomu se pro něj nechtělo, každý toužil jen po sprše a posteli. Nakonec se rozhodl Láďa Vokoun. Po chvilce se vrátil a vypadal poněkud rozrušeně. V ruce svíral něco, co vypadalo jako použitý hadr

k vytření podlahy. Když hadr, což původně mohla být i kuchyňská utěrka, rozevřel, naskytl se nám pohled na půlku něčeho, co kdysi mohlo být i chlebem. Martin Rathouz pozvedl utěrku dvěma prsty a přičichl k ní. Vzápětí ji odhodil na podlahu a vylezl do podkrovního loftu, kde měl postel jen sám pro sebe. Nic jíst nebudu, zněla jeho poslední slova. Posléze nám Láďa Vokoun odvyprávěl, jak zabušil na vrata a vzápětí mu otevřela vyděšená žena s plačícím dítětem v náručí. Když Láďa požadoval objednaný domácí kváskový chléb, dítě plakat přestalo, ale žena se zoufale rozplakala. Pak sdělila, že nic nemá, že to nestihla upéct. Láďa chtěl odejít, ale žena ho zadržela, na okamžik odběhla, pak mu vtiskla do rukou něco zabaleného v utěrce, řekla, že tohle jim zbylo od večere a je to zdarma a celý čerstvý pecen bude zajtra, ať si přijde po páté, znovu se rozplakala, tentokrát dvojhlasně i s dítětem, a prudce zabouchla vrata s křížem.

Všichni jsme civěli na ten kousek chleba před námi na stole, jeden po druhém jsme ho očichávali a zkoumali a nakonec se rozhodli, že se vrátíme k našemu oblíbenému červenému vínu a zbytku pizzy od paní Vokounové. Po několika skleničkách jsme se shodli, že zdejší obyvatelé jsou nervově labilní, což je pravděpodobně způsobeno nadmořskou výškou, přemírou čerstvého vzduchu a sociální izolací. I když působí zanedbaně a depresivně, přesto jsou fajn.

Ještě předtím, než jsme usnuli, se ve dveřích našeho pokoje objevila známá postava otce Vladislava a Jiřího Trunce. Tak jsme tu, sdělili nám. Jiří měl volnou postel u nás v šestilůžkovém pokoji, otec Vladislav měl objednaný dvoulůžkový pokoj jen pro sebe a svůj notebook.

Čtvrtečního rána byla mše v místním kostele Růžencové Panny Marie. Po snídani jsme vyrazili přímo k hřebenům nad chatou Magurka. Tentokrát nebyla cesta kamenitá jako mezi Chopkom a Ďumbierom, nicméně strmé stoupání k vrcholům Mestská hora (1529 m.n.m.) a Sedlo Ďurková (1700 m.n.m.) nám dalo zabrat a bylo vyčerpávající. V Útulně Ďurková jsme se posilnili kapustnicou a místním pivem a pak pokračovali po hřebeni k Zamostné holi, odkud následoval prudký sešup dolů k chatě Magurka po obtížně schůdném „zlatém chodníku“. Občas se někdo zastavil a zkoumavě prohlížel lejno na okraji chodníku v domnění, že je důkazem přítomnosti medvěda a konečně nastane příležitost k použití pepřového spreje. Pro jistotu jsme lejno mobilem vyfotili a odeslali k posouzení AI. Odpověď byla vyhybavá a neurčitá, AI není na takové dotazy dostatečně připravena.

Abych se přiznal, zajímaly mě jiné věci. Například jsem nechápal, jak může otec Vladislav po dlouhé noční cestě a krátkém spánku tak vesele hopsat, povídat si se všemi a smát se, občas telefonovat, zatímco jiní sotva pletou nohama, klejí a slibují si, že výše, než Kutná Hora, je už nikdo nikdy nedostane.

Krásným završením dne bylo vyzvednutí bochníku kváskového chleba, který voněl a byl zamotán opět v něčem, co připomínalo hadr na podlahu. Žena, která Lád'ovi pecen předávala, už neplakala, ale celá se chvěla a stále se omlouvala, dokonce i za Slovenské národní povstání, Dubčeka, Husáka i Babiše. Žádné peníze nechtěla, ale Lád'a ji přemohl a peníze jí násilím vtiskl do dlaně. Údajně mu poděkovala a když jí sdělil, že pozítří odjždíme domů, hlasitě si oddychla a dokonce se pousmála. Tak reaguje opravdová nefalšovaná křesťanka. Chleba jsme na pokoji neměli odvahu rozbalit, nebyl na to ani čas, protože nás čekala koupel ve venkovním sudu o teplotě vody 42°C. Blaženost a slast po dni utrpení. I otec Vladislav se smočil, pak vypil kávu, zamával nám a odjel do Kutné Hory, za-

tímco nás utrmácené ponechal v sudu bez požehnání. Pili jsme pivo a diskutovali, zda není název chaty Magurka odvozen od slova magor.

Po předchozích slunečných dnech byl pátek zamračený a deštivý. Navštívili jsme Ružomberok, prohlédli centrum města a stihli dopolední mši v kostele sv. Ondřeje. Když jsem vycházeli, před kostelem stál postarší Rom s masivním křížem na krku a igelitovou taškou v ruce. Druhou ruku natahoval k nám na znamení, abychom mu něco dali. Když uslyšel chrastění mincí v našich kapsách, pozvedl prst a sdělil: Iba papierové, drobné neberiem. Což v křesťanském překladu znamená: jen od pěti eur výše, ostatní si strčte někam, Čehúni.

Ano, je rozdíl mezi Romy a zeměmi v eurozóně, kde se platí eurem a kde místní měnou. Po setkání s Euroromem jsme prošli Křížovou cestou na okraji města za doprovodu čteného textu z brožury papá Františka. Po obědě v hospodě Čierny Kameň jsme odjeli do vesnice Kalameny s termálním koupalištěm Močidla. Nikdo z nás neměl odvahu na lingvistickou rozpravu o původu názvu, a v sychravém počasí jsme svorně naskákali do vody o teplotě 33°C a vydrželi v ní 1,5 hodiny. Na zpáteční cestě do Magurky jsme se zastavili na vynikající kávu a zákusky v Café Trinity a smutně konstatovali, že zítřejšího dne naše putování končí. Ráno jsme se rozloučili s Magurkou a cesta domů byla svižná díky bravurnímu řidiči Jiřímu Truncovi, uvyklému na automatickou převodovku. Delší zastávku jsme měli v Uherském Hradišti, kde právě probíhaly slovácké slavnosti vína a město bylo plné juchajících šohajů a děvčic v krojích, odevšad zněla cimbálová muzika a zpěv. Nás však zajímalo umění a galerie Joži Úprky, nepříliš známého malíře z přelomu devatenáctého a dvacátého století, který byl svou tvorbou svázán s rodným krajem a maloval impozantní obrazy, které při jedné výstavě v Paříži natolik zaujaly samotného Auguste Rodina, že se rozhodl navštívit Jožu osobně a vyjádřit mu svůj obdiv. Po prohlídce s odborným výkladem pana Bednaříka jsme si dali u stánku ovar s křenem, hořčicí a okurkou. Na můj návrh, abychom si dali víno a zdrželi se déle u muziky, nikdo pozitivně nereagoval. Všichni už chtěli být doma, kde je někdo čeká.

Co říci závěrem? I kdybych věděl, co mě v Nízkých Tatrách čeká, jel bych zase. I to utrpení, kdy si sáhneme na dno svých sil, má nějaký smysl. Člověk si uvědomí blízkost druhých lidí. Že na něj během horské túry někdo počká, aby se neztratil a nebloudil sám, a na konci putování také někdo očekává jeho příchod. Těch šest dnů stálo za to.

Pouť, která nás vrátila do studentských let

Říká se, že láska kvete v každém věku. To samé se dá říct o mládí. Na pár dnů jsme se s otcem Vladislavem stali opět pubertáky. Přátelství je velmi důležité, zvláště když je sdíleno ve společenství. Na gymnáziu učím již čtvrtým rokem a za ten čas jsme se studenty navázali opravdu přátelské vztahy, které prorostli i mimo školní prostředí. Na faře jste si mohli všimnout, a to hlavně zaměstnanci, že se tam denně potulují individua ve věku od patnácti do osmnácti let. Jsou to naši studenti kteří si s oblibou chodí na návštěvu na faru a tráví tam čas.

Jednou jsme se s pár klukama rozhodli, že bychom se rádi podívali do Itálie. Tento plán se stal skutečností a ve spolupráci s otcem Vladislavem, který zná Itálii jako svoje "boty" jsme 18. září vyrazili na trip i pouť do nádherných a starobylých míst spojených s prvotní církví. V neděli ráno 8:30 jsme odparkovali auto u baziliky svatého Pavla za hradbami v Římě, kde jsme se mimo jiné potkali s otcem biskupem Prokopem a tak jsme v tomto nádherném místě společně slavili mši svatou.

Tak začala naše pouť a v ten den jsme navštívili několik důležitých míst - Vatikán - baziliku sv. Petra, v Římě bazi-

liku svatého kříže, Laterán, ale také koloseum. Druhý den, v pondělí jsme pokračovali dopoledne po památkách Říma a do papežského letního sídla Castel Gandolfo a odpoledne jsme měli naměřeno - směr Assisi. V roce, kdy si připomínáme 800 let od smrti svatého Františka jsme navštívili toto nádherné město, baziliku, kde je pohřben, Také kostel, ve kterém odpočívá svatý Carlo Acutis, patron mladých a influencerů, kostel svaté Kláry. Je to skutečně zážitek být zde.

Z Assisi jsme dále jeli do Rimini, kde jsme se mohli vyblbnout v moři. Z Rimini jsme druhý den přijeli na mezizastávku do San Marina a náš trip končil v nádherných Be-

nátkách. Měli jsme možnost navštívit katedrálu svatého Marka, kde jsme v pátek ráno slavili poslední mši a poté jsme měli společný slavnostní oběd, kde jsme jedli spoustu dobrot z moře vytažených. Odpoledne jsme vyrazili na cestu domů. Vrátili jsme se 25. září, plní zážitků a dojmů.

21

Děkujeme P. Vladislavovi, který nás provedl jak historií, tak i duchovním zastavením. Byl to pro nás opravdu velký zážitek a již teď plánujeme, kdy a kam pojedeme příští rok.

otec Michal

Synoda

Kráčejte společně: Spiritualita synodality

Synoda není dokument, ale cesta

„Nestačí synodu mít, je třeba synodou být.“ Těmito slovy papež František shrnul, oč v celosvětové synodě 2021–2024 jde. Slovo *synoda* znamená doslova „společná cesta“. Nejde tedy jen o zasedání biskupů v Římě, ale o způsob, jakým žije každé společenství, tedy i naše farnost.

V letech 2021–2023 jsme se scházeli, modlili se a naslouchali si. Vznikly z toho texty, které by neměly zapadnout v šuplíku. Proto vás zveme k setkáním, kde se k nim vrátíme. Nechceme je však jen „probrat“. Chceme se nechat inspirovat duchem, ze kterého vzešly. Vatikánská Komise pro spiritualitu mu věnovala útlý dokument *Spiritualita synodality* a právě z něj čerpá tento článek.

Autoři dokumentu došli k zajímavému poznatku: synoda dostává svůj tvar a podobu skrze spiritualitu. Synodalita tedy není nová církevní technika ani organizační reforma. Je to životní styl, který spojuje tři věci: společenství, spoluúčast a poslání. Je to dar, který jsme dostali už při křtu, ale často ho přehlížíme.

Začíná se odpuštěním

Každá společná cesta začíná tím, že si přiznáme, kde stojíme. Dokument říká překvapivě otevřeně, že synodalita začíná odpuštěním a smířením uvnitř církve. Teprve církev, která sama prosí o milosrdenství, může nést uzdravení druhým. Platí slova svatého Pavla: „Když jsem slabý, právě tehdy jsem silný“ (2 Kor 12,10). Naší jistotou není moc ani úspěch, ale jedině Bůh.

To se týká i naší farnosti. Možná jsme se navzájem ně-

kdy nevyslechli, možná jsme si ublížili. Synodální setkání nejsou místem, kde se má někdo prosadit. Jsou místem, kde se smíme znovu potkat.

Společenství, které dává Duch

Společenství v církvi není jen dobrá parta ani spolek. Jeho kořenem je sám trojjediný Bůh, který je láska. Křtem jsme se stali jeho dětmi. Nejsme v Božím domě hosty ani služebníky, ale jsme doma. Proto mají všichni pokřtění stejnou důstojnost. Naše odlišnosti, jako je věk, povaha a názory nemusí rozdělovat. Mohou se stát „materiálem“, z něhož se staví jedno tělo.

Tuto jednotu stále znovu živí eucharistie. Svatý Augustin připomíná, že když při přijímání odpovídáme „Amen“ na slova „Tělo Kristovo“, souhlasíme i s tím, že máme být jeho údy. Duch Svatý nás přitom vede za hranice vlastních obzorů. Církev se tak stává „stanem setkávání“, kde má každý svůj hlas a své místo.

Jak žít synodálně v praxi

Druhá část dokumentu je velmi konkrétní. Popisuje církev, jakou se můžeme učit být:

Církev kontemplativní. Synodalita bez modlitby nefunguje. Modlitba udržuje srdce otevřené tomu, co Bůh koná, a pomalu proměňuje naši vůli. Ve farnosti máme možnost účasti na mši svaté i na adoracích, které máme pravidelně ve středu a v pátek. Je to vzácný čas k modlitbě.

Církev naslouchající. Naslouchat neznamena jen slyšet.

Znamená nechat druhého mluvit jeho vlastním hlasem, aniž bychom mu hned nabízeli rady a řešení. Kdo naslouchá, dělá z příběhu druhého součást svého vlastního příběhu.

Církev rozlišující. Rozlišování není hlasování ani porada. Je to společné hledání Boží vůle. Dokument ho krásně přirovnává ke zpěvu ve sboru: když zpíváme s ostatními, postupně rozpoznáme, kdy jsme v harmonii a kdy zní falešný tón.

Církev pokorná. Každý z nás je zároveň učedníkem i učitelem. Ať je to kněz, rodič, katecheta i farník. Ne všichni jdou stejným tempem, a proto je třeba trpělivě čekat, až budou připraveni všichni.

Církev vděčná. Rozlišování začíná díkůvzdáním za to, co Bůh už v našem společenství vykonal. Bez vděčnosti se snadno vkrade skleslost, únava a strach.

Maria, která ukazuje cestu

Je velice známá starobylá ikona *Hodegetria* — „ta, která ukazuje cestu“. Maria na ní nemluví. Jen rukou ukazuje na svého Syna. V tomto tichém gestu je shrnuto celé poslání církve: nést lidi k sobě, ale ke Kristu.

Mariin život byl jedno velké putování — do Betléma, do Egypta, do Jeruzaléma i pod kříž. Zvlášť výmluvné je Navštívení. Mladá Maria a stará Alžběta se navzájem přijmou a společně zpívají chvalozpěv. Tak vypadá synodální společenství: mladí potřebují zkušenost starších a starší potřebují naději mladých. Nikdo není na cestě zátěží — ani ten, koho je třeba chvíli nést.

S Marií se učíme vyslovit své „ano“: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova“ (Lk 1,38). A s ní se učíme, jak udělat z farnosti domov pro všechny, kdo hledají přijetí, smíření a pokoj.

Přijďte, vydejme se na cestu spolu

Zveme vás na farní synodální setkání. Vráťme se k textům, které jsme společně vytvořili v letech 2021–2023, a zeptáme se: Co z toho jsme už začali žít? Kam nás Duch Svatý zve dál? Nepotřebujete žádnou přípravu ani teologické znalosti. Stačí ochota naslouchat, modlit se a říct, co máte na srdci.

Přijďte v pátek 20. listopadu večer a v sobotu 21. listopadu, protože vaše zkušenost a váš hlas jsou pro naši farnost darem.

Modlitba na synodální cestu

Maria, Matko církve, ty, která ukazuješ cestu, nauč nás naslouchat jeden druhému i Duchu Svatému a spolu s tebou říkat: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.“

Tomu pak, který má moc vykonat na nás věci nad pomyšlení nesmírně vznešenější, než my prosíme nebo chápeme, tomu buď sláva v církvi ve spojení s Kristem Ježíšem po všechna pokolení na věčné věky. Amen. (Ef 3,20–21)

ke společné cestě zve otec Vladislav ●

Kalendář akcí

ne	25. 10.	Posvícení	14:00	Kluky
ne	25. 10.	Posvícení	15:30	Bahno
ne	1. 11.	Poutní mše svatá	17:00	Všech svatých
po	2. 11.	Dušičky	18:00	Sv. Barbora
st	4. 11.	Kavárna s překvapením (host Šárka Pokorná)	19:00	Arciděkanství
pá	6. 11.	Prvopáteční zpovídání a adorace	16:30	Sv. Jakub
so	7. 11.	Mše svatá fatimská	8:00	Matka Boží
st	11. 11.	Svatomartinský průvod	17:00	
čt	12. 11.	Promítání The Chosen (1. série)	18:30	Arciděkanství
ne	15. 11.	Mše svatá pro děti	9:00	Sv. Jakub
ne	15. 11.	Sbírka na pomoc pronásledovaných křesťanů		

Římskokatolická farnost
arciděkanství Kutná Hora

BOHOSLUŽBA

HORNICKÁ MŠE SVATÁ

SVĚTLO NA CESTU ADVENTEM

28/11

16 hodin

chrám sv. Barbory

ŽEHNÁNÍ
ADVENTNÍCH VĚNCŮ
přineste si svůj věnec k požehnání

při mši svaté požehnáme také
sochu sv. Barbory
pro šachtu Čapčoch 3

Římskokatolická farnost
arciděkanství Kutná Hora

DUŠIČKY 2026

1 / 11 17:00 hod.
kostel Všech svatých
poutní mše svatá

Po skončení mše svaté půjdeme průvodem na hřbitov,
kde se pomodlíme za zemřelé

2 / 11 18:00 hod.
chrám sv. Barbory
mše svatá za zemřelé

V průběhu mše zazní Requiem Jana Valty z KCD II
v podání zpěváků kutnohorských pěveckých sborů